

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

ЛЮТИЙ, 2025

СПАСЕННІ ПОВСТАНЦІ КОЛУМБІЇ

Хуан Карлос, Педро і Хорхе колись служили в різних марксистських угрупованнях Колумбії.
Але сьогодні вони служать Христу в небезпечних «червоних зонах» країни.

МАРКСИЗМ, КОКАЇН І ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

Насильницький марксизм зростає в Центральній і Південній Америці. У Колумбії панівна марксистська ідеологія стверджує, що віра християн використовується як зброя для пригнічення робітничого класу. Реальність, звичайно, полягає в тому, що партизани-повстанці є однією з найбільш деспотичних політичних організацій у світі. Фінансовані наркоторгівлю, укомплектовані шляхом примусової мобілізації селян (включно з дітьми) для роботи на полях коки (використовується для виготовлення кокаїну) та здійснення жорстоких звірств, партизани прагнуть знищити свободу думки, слова та християнського богослужіння.

Ось чому історії в цьому бюлетені такі дивовижні. Християни — чоловіки, жінки і діти з цих історій — дають нам приклад того, що означає повністю довіряти в такому насильницькому середовищі. Обов'язково прочитайте на нашому сайті історію про Гонсало, який колись працював на полях коки, але, увірувавши в Христа, тепер працює заради найкращого врожаю.

Українською мовою —
www.vom-ru.org/nl-02-2025-ukr

ОСТАННІ СЛОВА ЇЇ МАТЕРІ

Саломе має яскраві спогади про ніч тринадцять років тому, коли вона та її три сестри прокинулися від пострілів. Коли одна зі старших сестер запитала інших, чи не чули вони пострілів, дівчата схопилися з ліжок і зіткнулися з кошмаром.

«Ми похапцем встали, щоб подивитися, що сталося, — згадує Саломе, — і побачили, що наша мама мертва».

За кілька хвилин до цього двоє чоловіків постукали у вхідні двері їхнього будинку в Колумбії, розбудивши батьків Саломе, Джеймса і Росію Піно. Коли господарі відчинили двері, чоловіки попросили допомоги їм із мотоциклом. Джеймс вийшов на вулицю, щоб допомогти, а один із чоловіків залишився біля дверей із Росією, спостерігаючи за її чоловіком.

«Тебе звуть Марія?» — запитав чоловік Росію.

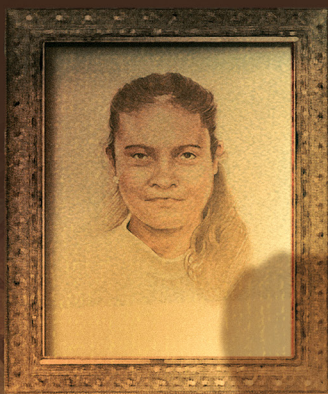
«Ні, я Росію Піно», — відповіла вона.

Раптом чоловік тричі вистрілив у Росію. Джеймс обернувся, коли його дружина впала на землю, а Саломе та її сестри рвучко побігли до дверей. Джеймс спробував протистояти стрільцю, але обидва чоловіки зникли з-перед очей на мотоциклі. Саломе сказала, що вона вдячна, що чоловіки не застрелили їхнього батька.

Коли Джеймс звернувся по допомогу, екстрені служби відмовилися приїхати, оскільки сім'я жила в одній із «червоних зон» Колумбії, на території, яку контролює військове партизанське угруповання Революційні збройні сили Колумбії (РЗСК). Дорога до їхнього села була сильно замінована й охоронялася партизанами РЗСК, тому Джеймс і його дочки не змогли допомогти Росії, коли вона помирала на порозі їхнього будинку.

Наступний день, 7 березня 2011 року, мав би бути звичайним понеділком, наповненим шкільними і домашніми справами та церковними заходами. Але натомість 10-річна Саломе та інші члени сім'ї Піно клопоталися про організацію поспішного похорону Росії.

Ще до сходу сонця того дня до їхнього будинку прийшли люди, які відрекомендувалися як представники влади й попросили забрати тіло Росії в рамках розслідування її

вбивства, але сім'я їм не повірила. Джеймс вважав, що це були партизани РЗСК, які намагалися приховати докази свого злочину.

«Мій батько сказав: "Ні, ми не віддамо тіло. Хто вас послав?"» — згадує Саломе.

Щойно чоловіки пішли, Джеймс сказав дівчаткам зібрати все, що можна, і сісти в машину, де вже лежало тіло матері. Він знав, що вдома небезпечно.

Дівчата, зрозуміло, були шокованими. «Ми були маленькими дівчатками, — сказала Саломе. — Насправді ми нічого не взяли. Ми вчотирьох їхали з мамою».

Сім'я поїхала до сусіднього міста, де провела похорон без попередніх приготувань у церкві, в якій багато людей знали і любили Росіо та сім'ю Піно.

«Я не знаю, чому ці погані люди забажали заподіяти їй шкоду, — сказала Саломе. — Вона проповідувала цим людям. У ті дні в тому районі було багато партизанів. Пам'ятаю, ми були з мамою наодинці, і в цей час до неї підійшла дівчинка [солдатка РЗСК] приблизно мого віку. Мама дала їй Новий Завіт... і сказала, що вона робить неправильні речі».

Саломе також чула, як її мати закликала цю дівчину-бойовика покинути ряди РЗСК. «Господь чекає на тебе», — сказала мати дівчині.

Саломе та її сім'я вважають, що Росіо вбили за те, що вона свідчила про Бога цій молодій партизанці. Вихід із РЗСК або заохочення когось до цього вважається актом зради. «Коли партизани намагаються демобілізуватися, як вони це називають, їх убивають, — пояснює Саломе. — Ти не можеш вийти».

Після похорону друзі допомогли Саломе та її родині сховатися. Бойовики РЗСК шукали їх кілька років, змушуючи постійно переїжджати. Щоразу, коли їхнє місцезнаходження виявляли, Піно бентежило питання, хто про це розповів РЗСК. Саломе знає, що сталося б, якби їх спіймали.

«Вони вбили б мого тата, — каже Саломе. — Нас би викрали. Ми стали б частиною РЗСК. Вони, напевно, змусили б нас силою бути одними з них».

Після смерті Росіо сім'я Піно переживала не найкращі часи. Через часті переїзди Саломе та її сестрам було важко влаштуватися до школи, а фінансів не вистачало.

«Дуже важко рости без матері, — зі сльозами на очах розповіла Саломе. — Коли я була маленькою, то завжди запитувала Бога: "Чому я, Боже, чому я? Я ж дитина"».

Деякі життєві події, такі як 15-річчя Саломе, були особливо важкими без матері. У латиноамериканських культурах п'ятнадцятий день народження дівчини знаменує її перехід у доросле життя і традиційно відзначається квінсенсьєрою — святом сім'ї та друзів. Часто буває, що ювілярка одягає екстравагантне вбрання для цієї знакової події, і Саломе згадує своє розчарування, адже не змогла купити нові туфлі для своєї квінсенсьєри.

«У нас не було бюджету, — каже вона. — Це була невелика вечірка, мої друзі та сестри. Але мені було страшенно боляче, що там не було моєї мами. Це сильно травмувало мене».

Старша сестра Саломе відсвяткувала своє п'ятнадцятиріччя до того, як їхню матір було вбито, і Росіо приготувала з цієї нагоди особливу страву з курки з рисом. Сім'я приготувала таку ж страву на святкування Саломе і відтоді продовжує готувати цю особливу страву на кожен день народження.

«Це був, я думаю, мій найважчий час, — каже Саломе. — У мене не було [моєї мами] на мій п'ятнадцятий день народження, але у мене був

тато і кілька друзів. Я знаю, що вони робили все, що могли. Я навіть не хотіла, щоб мені виповнювалося п'ятнадцять, бо, знаєте, ти перетворюєшся на жінку».

Але вона сказала собі, що повинна дорослішати, навіть без матері.

Розмірковуючи про смерть матері, Саломе згадує особливий момент, який вона розділила з Росіо незадовго до її вбивства. У неділю вдень сім'я вийшла на вулицю, щоб зібрати юки та картоплю з сусіднього саду, коли Саломе та її молодша сестра підійшли до матері. «Я поблагословила маму й обняла її, — сказала Саломе. — Це був останній раз, коли я її обіймала».

Саломе також чітко пам'ятає останню несподівану настанову своєї матері. «Останні слова, які вона мені сказала, — розповідає Саломе: — "Коли зі мною щось станеться, я хочу, щоб ти йшла вперед без мене і піклувалася про свого тата". Це було так, ніби вона знала».

Сьогодні, будучи 23-річною студенткою коледжу, Саломе продовжує вивчати уроки своєї матері. «Моя мама завжди була сильною, — каже Саломе. — Я народилася в християнській родині. Мої батьки завжди говорили зі мною про Бога, ...моя мама залишила мені великий дар віри в Бога».

Віра Саломе змінила серце дівчини настільки, що вона пробачила вбивць своєї матері, але на це потрібен був час. «У мені було багато ненависті», — сказала вона.

Зрештою, Саломе пододала свою образу на партизанів РЗСК. «Зараз я не маю до них жодної злості, — сказала вона. — Моє серце чисте. Якби я мала ненависть до них, то не змогла б бути щасливою. Я б завжди жила з цією ненавистю. Я простила їм. У моєму серці панує мир щодо них».

Зараз Саломе працює вчителькою недільної школи в церкві, яку вона любить. Вона відвідує богослужіння двічі на тиждень, паралельно продовжуючи навчання в коледжі за спеціальністю «графічний дизайн» і працюючи, щоб підтримати свою сім'ю. Саломе — єдина дитина в сім'ї, яка здобуває вищу освіту, і її навчання оплачує Всесвітнє Тіло Христове через працівників «Голосу мучеників».

Під час пандемії Саломе та її сім'я перебували у скрутному фінансовому становищі, живучи на 70 000 песо (менше 20 доларів) на тиждень. Але Бог завжди забезпечував їхні щоденні потреби. «Бог помножив ці 70 000 песо, щоб оплатити все, — сказала вона. — Знаєте, я побачила, наскільки великий мій Бог. Я ніколи не була самотньою».

Саломе каже, що останні слова її матері допомогли їй подолати всі труднощі, з якими вона зіткнулася в дитинстві. «Я просила у Бога багато сили, — каже вона, — тому що було дуже важко. Я зосередилася на словах, які залишила мені мама: "Йди вперед без мене". Ця маленька фраза — це те, що тримало мене».

Саломе вважає, що партизани обрали її матір мішенню, тому що вона засвідчила одній із дівчат-повстанців. Її підтримує Божя сила й останні слова матері.

ВИКУПЛЕНІ ПОВСТАНЦІ

Після служби в марксистських угрупованнях у Колумбії троє братів тепер проголошують Євангеліє.

Педро, Хуан Карлос і Хорхе здаються звичайними хлопцями, які люблять своїх дружин і дітей. Вони явно насолоджуються товариством один одного, несподівано вибухаючи співом, жартами та щирим сміхом.

Брати виросли в Арауці, «червоній зоні», контрольованій партизанами вздовж кордону з Венесуелою. Регіон давно відомий насильством і наркоторгівлею двох марксистських угруповань — Революційних збройних сил Колумбії (РЗСК) і Армії національного визволення (АНВ). Коли брати підростали, очікувалося, що більшість молодих людей приєднаються до одного з бойових угруповань, і вони не були винятком.

Найстарший брат, Хорхе, якому зараз 51 рік, був першим, хто приєднався. Він вступив до РЗСК, коли йому було 16 років, і швидко здобув страшну репутацію експерта з підривної справи. Усі троє братів приєдналися до марксистських партизанських груп.

Поки Хорхе здобував авторитет у РЗСК, Хуан Карлос просувався в Молодіжному об'єднанні комуністичної партії Колумбії. У сімнадцять років він був секретарем організації, коли зустрів Маєрлін (майбутню дружину), яка запросила його на євангелізаційне служіння, де він віддав своє життя Христу.

Увірувавши в Христа, Хуан Карлос покинув комуністичну організацію. Але залишити її було не так просто. Лідери організації не тільки погрожували його життю, але й помстилися церквам в окрузі. «Вони закували ланцюгами двері всіх церков у цьому районі, — розповідає він. — Протягом року жодна церква не працювала. Не було жодної служби, коли я став християнином».

«Я була фізично голодна, — згадує Маєрлін. — Мій батько був пастором, і нам не було чого їсти, тому що нам не дозволяли зустрічатися і збирати пожертвування. Але Бог використав це переслідування і сприяв зростанню

Марксистські групи забороняють богослужіння й замикають церковні будівлі в «червоних зонах»

церкви. Коли її закривали, ми не могли заповнити й половину церкви, а коли відкрили знову, ми [не могли вмістити всіх охочих] у приміщенні».

Зі зростанням церкви зростала й взаємна прихильність між Хуаном Карлосом і Маєрлін. А коли вони одружилися, батько Маєрлін, пастор Гільєрмо, почав навчати Хуана Карлоса і закликав його ділитися Євангелієм зі своїми братами. Хуан Карлос вирішив спочатку поділитися своєю вірою з Педро, членом АНВ.

Робота в АНВ кур'єром давала Педро особливі привілеї, зокрема й прихильність жінок, тому спочатку він не сприйняв Добру Новину, яку проголошував його брат. А оскільки його брат Хуан Карлос уже кохав дочку пастора і говорив про це, то Педро не вірив, що в церкві він зможе віднайти дівчину для своїх романтичних поривань.

«Я сказав братові: "Тут більше немає дочок, у пастора більше немає дочок", — згадує Педро, сміючись. — Що ж мені тепер робити?»

Завдяки вірному і невпинному свідченню Хуана Карлоса Педро врешті-решт увірував у Христа. «Мене переконали впевнені слова [пастора], а також приклад і наполегливість мого брата Хуана Карлоса, — сказав Педро. — Він був прикладом, який викликав цікавість».

Тоді Хуан Карлос разом із Педро і пастором Гільєрмо звернули увагу на члена РЗСК Хорхе. Вони запросили його на богослужіння, і якось він погодився прийти.

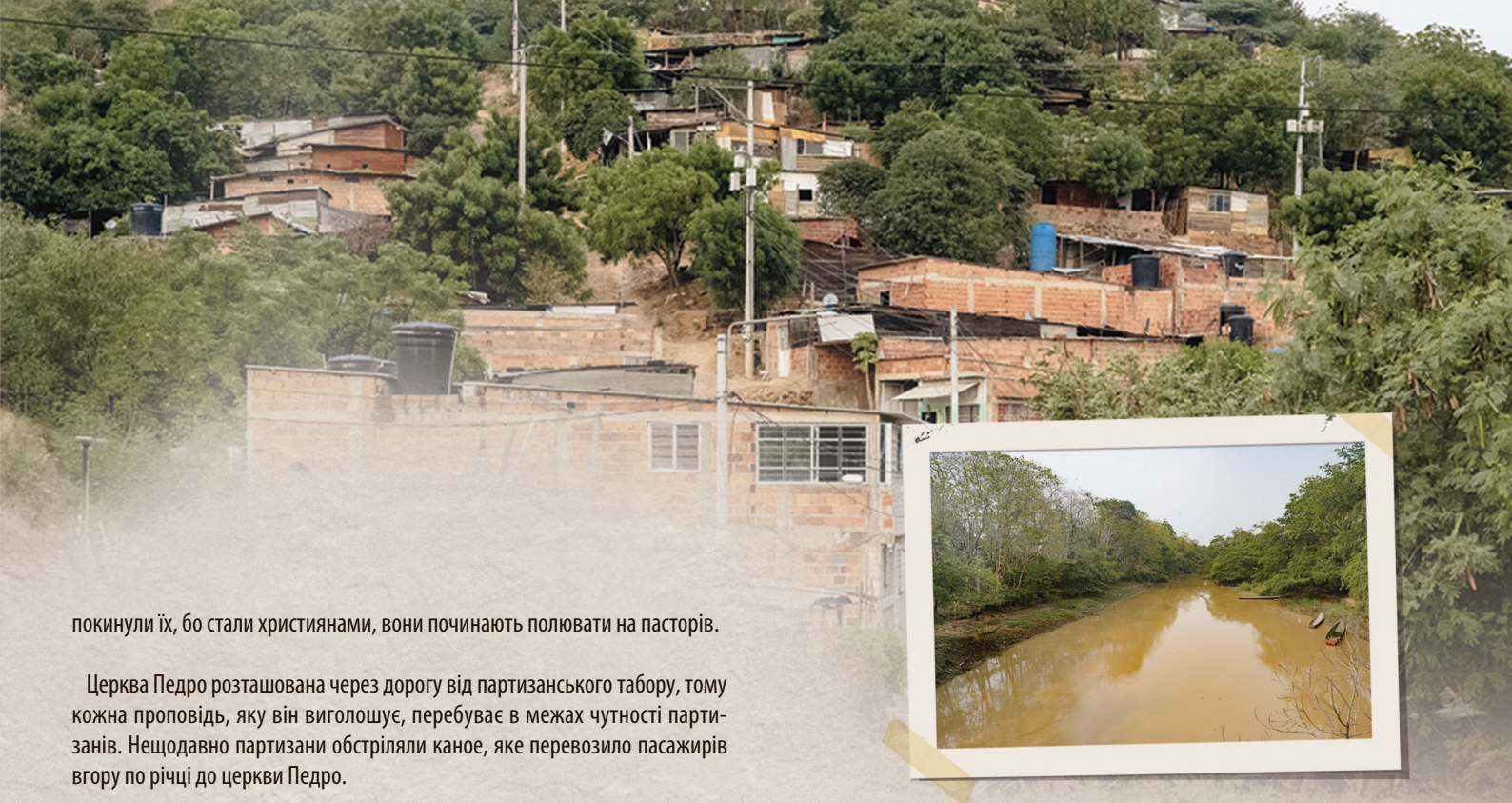
«Я почав ходити до церкви, і Бог почав працювати зі мною, — сказав Хорхе. — Пастор сказав мені: "Ти будеш служити Господу. Навіть якщо сьогодні ти повернешся до життя в гріху, одного дня ти будеш служити Господу". Ці слова стали зерном, і якось на богослужінні я відчув потребу шукати Бога. Того дня я пізнав Господа».

Після знайомства з Христом троє братів провели останні два десятиліття, проголошуючи Євангеліє.

«Ми змогли врятувати багатьох людей від вступу до РЗСК, щоб вони не пішли цим шляхом, — сказав Хорхе. — У мене є досвід і підстави, щоб сказати їм, що це неправильний шлях, [тому що] я сам з цього шляху. Це допомагало нам євангелізувати, і в нашій церкві є чимало людей, які працювали на те угруповання, але сьогодні вони служать Господу».

У міру того, як інші люди в цьому районі наворачалися до Христа, брати стикалися з протидією з боку тих, хто вороже ставився до Євангелія. Педро пояснив, що коли сім'ї приходять до віри в Христа, вони перестають брати участь у партизанській діяльності. А коли партизани дізнаються, що сім'ї

покинули їх, бо стали християнами, вони починають полювати на пасторів.

Церква Педро розташована через дорогу від партизанського табору, тому кожна проповідь, яку він виголошує, перебуває в межах чутності партизанів. Нещодавно партизани обстріляли каное, яке перевозило пасажирів вгору по річці до церкви Педро.

Іншого разу до його церкви увійшли озброєні партизани. Коли пастор-гість, присутній на богослужінні, запитав Педро, як він може проповідувати за таких складних обставин, Педро відповів: «Потрібно бути дуже зосередженим на Христі. Це нелегко, але потрібно багато працювати».

Педро, Хуан Карлос і Хорхе знають, що їхня євангельська робота наражає їх на великий ризик на території, де вони живуть і працюють та яку контролюють повстанці. На початку 2024 року друг розповів Хуану Карлосу, що бойовики планують викрасти його і залишити, попередньо зв'язавши, у джунглях на три дні. Коли вони хочуть когось убити, то іноді зв'язують людину в джунглях і обмазують її кров'ю, щоб привабити диких тварин.

Педро і Хорхе також отримали попередження й обмеження на проведення церковних богослужінь у своїх районах. Життя Педро опинилося під загрозою, а кілька членів його церкви втратили близьких від рук партизанів.

«Більшість людей постраждали від насильства, — сказав він. — А музикант церкви? Вони вбили його батька. Моїх тестя і тещу вбила АНВ». Педро також стурбований тим, що його сина-підлітка зараз вербують до повстанської групи; вони пропонують йому гроші й інші матеріальні цінності, щоб він приєднався до них.

Проте Педро і його брати залишаються вірними покликанню, яке кожен із них отримав — проповідувати Євангеліє Христове в цьому небезпечному місці. Вони переконані, що церква — це промінь надії серед насильства.

«Партизани контролюють усе місто, — сказав Педро. — Вони відповідають за будь-яку громадську чи військову організацію в цьому районі. Єдине, що вони не змогли контролювати, — це церкву. Вони намагалися закрити мою церкву, але я

Педро (ліворуч), Хуан Карлос (посередині) і Хорхе (праворуч) разом зі своїми дружинами продовжують проповідувати Євангеліє в небезпечному регіоні Колумбії

Церква Педро розташована через дорогу від партизанського табору. Нещодавно партизани обстріляли каное, на якому перевозили пасажирів вгору по річці до церкви Педро

сказав: "Я не можу цього зробити: я не зачиню церкву, тому що в ній немає дверей". Церква стала острівцем безпеки.

«Тут некомфортно жити, — продовжує він. — Тут комарі, тут бруд, тут немає світла, тут немає свободи. Іноді я вже опускаю руки, і навіть мої валізи спаковані. Але моя дружина сильніша за мене, — Бог дав їй слово і сказав: "Ви будете благословенням для багатьох". Ось чому ми тут».

Хорхе поділяє рішучість брата.

«Сьогодні я згадав слова, які Бог записав у Біблії: "Тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добро", — сказав Хорхе, згадуючи Послання до Римлян 8:28. — Ми саме це переживаємо у своєму житті. Я думаю, що Господь працює у цьому контексті, а ми живемо, щоб служити [партизанам], щоб вони могли пізнати шляхи Господні».

«Ми — три мушкетери міста Арауки, — додав він, сміючись. — І я знаю, що у нас є брати, які моляться за нас по всьому світу. Ваші молитви — це те, що підтримує нас у цих важких місцях».

